

שחקנים

בעקבות הגיבורה הרומנטית

כשהיא יושבת ומייבבת בכבי, אחרי התגשמות מאווייה של הגיבורה הרומנטית, שזכתה סוף-סוף להיות בזרועות מאהבה — היא נראית כמו יתומה זכת חוטם. כשמסתבר שהיא בוכה בגלל תענועי דימיונה, כי היא בסך הכל מחברת רבי-מכר למשרתות — נדמה כי היא בעצם שחקנית קומית מחוננת. מאוחר יותר כשקאתלין טרנר מתלבשת היטב, כדי להתחקות אחרי עיקבות אחותה, שנחטפה בצורה מיסתורית, היא נראית כליידי לכל דבר. בתוך כמה רקות, כשהיא מסירה את מחלצותיה, בעיקבות כמה גילגולים מוזרים בתוך בוך טובעני של ג'ונגל בקולומביה או כיון עצי בנגות סכוכים, כשחמוקיה מציצים מבעד לקרעים, מובן בהחלט כי היא לא זכתה בתפקידה הקולנועי השלישי רק בזכות שכלה הבהיר, חוש ההומור שלה, או כישרון המישחק המעמיק.

יש בה משהו העושה אותה ליותר מאשר עוד שחקנית. יש בה גם אותו ניצוץ של סכס ערמומי, שבו התברכו תופעות חד-פעמיות. רוגמת קתרין הפבורן, לורן בקול, או שירלי מקליין.

תעלומה מטופשת. ההשוואה לא נבחרה אלא כדי להחמיא לשחקנית, המופיעה בסרטו של רוברט ומקיס בעקבות האוצר הרומנטי, שלא נועד אלא להיות פארודיה על מישקל

מוסיקת נשמה

סימפונית האביב (פאר. תל-אביב, גרמניה) — מעניין יהיה לראות מה יקרה לסרט הזה בישראל. עקרונית, אין זה סרט לחובבי-קולנוע דווקא, אלא לחובבי סימורים ולאהבי מוסיקה.

הבימאי מטר שאמולי היה, אומנם, שותף להקמת הקולנוע הצעיר בגרמניה, אבל הדרך שבה עשה את הסרט הזה מזכירה דווקא את הגישה שהיתה מקובלת עוד לפני הקולנוע הצעיר. הסיפור שבו בחר לעסוק מרתק מבחינה היסטורית ואמנותית גם יחד. מדובר בצעדיו הראשונים של המלחין רוברט שומאן, באתגרו לפסנתרנית קלרה ויק, ובהתנגדות הנמרצת של אביה — שנהיה גם מורה לפסנתרו של המלחין — לקשר בין השניים. חלק מן הסיפור מוכר היטב למתעניינים בתולדות המוסיקה. שומאן, שדצה להיות פסנתרן-וירטואוז, בא לבית ויק, התקבל כתלמיד אצל המורה היוקרתי והשתמש בשיטות המטורמות ביותר כדי לשפר את הביצועים המוסיקליים שלו. זאת, עשה שלצידו ניצבה נערה צעירה ויפה, קלרה, שהתנגדה על כל הקשיים בקלילות, הן בהתמודדות שלה עם הפסנתר והן במיפגש עם הקהל.

שאמוני מתאר את ההתקרבות ההדרגתית של הצעירים, אבל מדגיש במיוחד את הדמות השלישית. דמותו של מרידריך ויק, האב שחפץ להגשים את חלומותיו שלו באמצעות בתו, יתכן אפילו שקינא לה, ומשום כך, מן הרגע שבו הוא חשד

נאסטאסיה קינסקי ורולף הופה: שילטון האב

ששומאן עשוי להמר את האידיליה המישפחתית, הוא הכריז עליו מילחמת-חורמה. אפילו השימוש המוסיקאלי הבריא שלו התעוות מרוב שגאה. רולף הופה, השחקן ממזרח-גרמניה (הגנרל ממפיסטו) מעניק לתפקיד זה מישקל רב ומאפיל במידה רבה על נאס-טסיה קינסקי (קלרה) ועל הרברט גרנמייר (שומאן הצעיר). בסך הכל, אם אין כאן בשורה קולנועית, יש כאן נתח של היסטוריה מוסיקאלית. עם פול היינריך וקתרין הפבורן.

להגנתה מבחינה חברתית. לכן הסתתרה תמיד מאחרי מוציאה לאור שתלטנית ומאחרי אחות שתלטנית גם היא, והאמינה כי נוח יותר לקבל מרותו של מישהו אחר מלהטיל את מרותך על הזולת ולהחליט בשבילך ובשבילו. לפתע פיתאום מתהפך הגלגל, כשהיא פוגשת מישהו שאינו מוכן לראוג לה, כי אם נותן לה לשבור את הראש בעצמה. ומרגע זה ואילך היא הלוקחת את גורלה בידיים, ורואה שהיא מסוגלת להרבה יותר ממה שנראה לה בעבר.

לאו דווקא קולנוע. טרנר הגיעה לקולנוע באורח מזר למדי. היא בתו של דיפלומט, שחיייתה בחמש ארצות שונות כטרם מלאו לה 17, והתנסתה בתרבויות שונות עוד לפני שהתבגרה רישמית. רגליה הובילו אותה יותר לכיוון הפוליטיקה מאשר לבימה, ולמעשה לא תיכננה את עתידה בקולנוע כלל. ובכל זאת, בעת שהותה באנגליה, נמשכה אל כימת התיאטרון ממקום מושבה בקהל, ולא דרך אחורי הקלעים — כנהוג אצל צעירות המבקשות קאריירה כימתית.

אחרי שאביה נפטר היא חזרה עם אמה למולדתה, ספרינגפילד שבמדינת מיסורי בארצות-הברית. רק אז פנתה ללימודי תיאטרון באוניברסיטת מיסורי. משם הובילה הדרך אל התיאטרון הניסיוני, דווקא כשהיא עוזרת פעילה ביצירת פסטיבל לתיאטרון חדש באוניברסיטת מירלנד, באלטימור.

מ.ה.רופאים" ל"בחום הגוף". אחרי שזכ"ת בתואר ב"א היא העתיקה מושבה לניו-יורק, לתיאטרון השוליים של אוף-אוף ברודווי, והופיעה בהצגות יומיות של הרופאים ובהצגות-ערב של גמיני. היא עברה גם בתיאטר

קתלין טרנר ומייקל דוגלאס ב"בעיקבות האוצר הרומנטי" סכס והומור

שודדי התיבה האבודה מזה ואינדיאנה גונס והאוצר האבוד מזה. מחברתו העליזה של סטיבן רוברט ומקיס, מחברת רומנים סוחטיידמעות, ספילברג, אכן התכוון ליצור פארודיה. הגיבורה שלו, ג'ואן ויילר, מחברת רומנים סוחטיידמעות, נקלעת לתעלומה מטופשת לחלוטין, שאינה אלא עילה להרפתקות בנוסח אינדיאנה גונס. הפעם, במקום האריסון פורד, ישנו טיפוס שהוא פארודיה על הפרופסור ג'ונס, ג'ק קולטון, בדמות מייקל דוגלאס, שהוא גיבור בעל כורחו. על קתלין טרנר מוטל הנטל להיות סכסית ומזחיקה כאחד.

המעניין בדמות הזאת, לרעתה של טרנר, היא העובדה שקשה לצפות את מהלכיה מראש, מאחר שהיא בעצמה בורחת מעצמה במובנים רבים, מה שמשאיר מקום נרחב למרי לפעולה ולרמיון. לכן, סבורה טרנר, כי ג'ואן היא דמות המסתתרת מאחרי ביישנות, שהגנה עליה ופעלה

דוגלאס וטרנר מדיפלומטיה לבימה

רון בקנדה, עד שהחלה התפנית בחייה. היא התגלתה עליידי לורנס קאסדן, בסרטו כחום הגוף, כתגלית שופעת מיניות ודינמיות. מכאן עברה לשחק בנאז נפרד, סרט שטרם הוצג בישראל, והופעתה בעיקבות האוצר הרומנטי טי היה תפקידה השלישי על הכד.

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: מנהטן; שובו של מרטין גר; לה טראוויאטה; ארוחת ערב עם אנדרה; מה קרה להארק; פאני ואלכסנדר; חתונת הדמים; אינדיאנה גונס והמיקדש הארו; הנשף; זליג.

ירושלים: רגעים קטנים של חסד; אינדי-אנה גונס והמיקדש הארו; לה-טראוויא-טה; נאראימה.

חיפה: זליג; פאני ואלכסנדר; אינדיאנה גונס והמיקדש הארו; נהר הנוץ.

תל-אביב:

*** **שובו של מרטין גר** (חן 2, צרפת) — האם הוא מערים על אשתו, בני מישפחתו ובני כפרו, או שמא הוא כל מה שהאחרים רוצים להאמין שהיננו מותחן על רקע המאה שעברה, עם תילבושות תקופתיות, מראה אסתטי מהמם ביפו ומישחק מעולה של נאטאלי בא וז'ראר דפארדייה.

*** **אויטל** (כב 1, איטל-יח) — פראנקו זפירלי מגיש סיפור אהבה מלודרמאטי וירוע, בסיגנון ובמקצועיות שאין למעלה מהם. תרוה סטראטאס כוויולטה שרה ומשחקת להפליא, ופלאטירו דומינגו, לידה, הוא אלפרדו, שגוון קולו עשוי לעורר עור-אוזן מרוב התפעלות. תענוג לעין ולאוזן.

*** **הנשף** (קלאס, איטליה) — גם כלי מילים זהו סרט כמעט שלם. הבימאי אטורה סקולה אימץ לבר מחזה שהצלחה ביותר על הבימה הצרפתית, הסוקר את 50 השנים האחרונות של צרפת דרך דמויות באולם-ריקודים.

*** **אדמה חמה** (צוותא, ישראל): סירטו של סרו אנקרי על תולדות משפחה יהודית בתוניס, על רקע הלאומנות הערבית הגואה של שנות ה-50, סרט ראשון המעיד על כישרון וגישה נכונה לכנייארם ולקולנוע בכלל.

*** **אינדיאנה גונס והמיקדש הארו** (שחף, ארצות-הברית) — סרט שיש בו כל המרכיבים הקולנועיים עד שיאיהם — מראות ותיפאורות מדהימים, פעילות קרחתנית, הומור מטורף, אגדה, פולחנים, דימויים וקצב רצחני, יש להצטייד בשקית פופיקורן, כמו בימים הטובים של הקולנוע.